

„Janičko, říkám to jenom vám. Doufám, že to nebudete nikde vykládat! Víte, on mi každý závidí. Ale nikdo neví, jak je to strašně náročný žít vedle takovýho muže. Musíme čelit miliónům ctitelek a fanoušků z celýho světa. To kdyby se v televizi objevil třeba s trošku pomáčkáným límečkem, nebo nedej bože s utrženým knoflíčkem, brrr, nechci raději ani pomyslet. Takovou ostudu si nemůžu dovolit!“ Jiřina se otřásla při vyslovení svých nutkavých obav. Na chvíli zmlkla a zasnila se. „Ale všechny ty starosti a práce mi stojí za to. Máme krásný vztah. Karel mě totiž strašně miluje.“

Jana má Jiřinu nejraděj ze všech svých pacientů. Jako jedna z mála ještě není ani moc stará, ani těžce nemocná nebo bezmocná. Její zvučný hlas ji konečně donutil odtrhnout se od vlastních myšlenek a soustředit se na přítomnost. Poslouchá Jiřinino staronové vyprávění a přikyvuje. Chce se jí vyslovit nahlas, že zamilovanost v jakékoliv formě je zlovolná potměšilost přírody. Líbivý donucovací prostředek sloužící k pokračování života.

Stříhá čtverec náplasti a lepí ho na bércový vřed rudě vystupující z modravého, lesknoucího se pozadí. Uvažuje, jaký je mezi nimi rozdíl. Snad jen v tom, že se její Marek vrací domů. Vypere mu skutečné košile, navaří existující jídlo, pomilují se, popovídají si. On opraví kapající kohoutky a rozviklané kliky na starých dveřích. Ale pak se ozve mobil, rozzáří se a jde se bavit. Bez ní.

Jiřina začíná pokukovat po hodinách. „Za chvíli už přijede, naložila jsem svíčkovou, mohl by se jí ujíst. Pochopitelně musím dělat domácí knedlík. Dělán ho na páře. Však mi občas hubuje, že kvůli mně přibere, ale nenavařte mu, když mu tak chutná. No, k večeri už chystám jenom zeleninový saláty. Ale nemyslete si, že nedají práci. Chápejte, Janičko, on si musí držet figuru. Kdekdo mu závidí, ale nikdo neví, jak je těžký být slavnou tou... celebritou a pořád dobře vypadat.“

Jana kontroluje čas. Musí si pospíšet. Zase ztratí spoustu času hledáním bydliště nového pacienta. Na vesnicích se lidé neobtěžují označovat své domy jmenovkami na zvoncích branek. Opět ji čeká mnohonásobný štěkot psů, typický zvuk, který si ji bude předávat od domu k domu, než najde ten správný.

„Jste nějak moc smutná a uspěchaná, taková zamyšlená,“ volá ji Jiřina zpět do reality.

„Ale ne, vůbec ne,“ Jana profesionálně lže, „jen toho mám dneska moc. A auto mě začíná zlobit, nemůžu se na něj spolehnout, jsou to nervy, abych všude přijela včas. A také nám přibyl další pacient.“

„Ale příště posedíme, že jo? Chci vám pustit jeho nejkrásnější písničku.“

„Už se těším. Snad to vyjde, takže zase pozítří,“ loučí se zamyšleně. *Jaké to je milovat muže z fotografií? Jeho hlas. Představy o něm. Možná bezpečnější a méně vyčerpávající než milovat nezralého muže. Usmívat se a čekat.*

„Hodíte mi ve městě tenhle dopis do kastlíku? Je to důležitý.“

„Prosm? Jo, ano, jistě. A přeji vám hezký den, paní Jiřino.“

„Až příště nebudete spěchat, pustím vám tu písničku, co zpívá jenom pro mě.“

Jaké to je milovat potištené papíry, směšně malou postavu poskládanou z tisíců barevných bodů na obrazovce, hlas zali-

sovaný do roztřesené křivky stočené do spirály na gramofonové desce? Směšné? Hloupé? Opravdu je hloupé milovat papírového muže a jeho hlas nikdy nepatřící přítomnosti? Je to milosrdnější. Plakáty, písně, bdělé sny a protříděné představy nezraňují.